כל שקורין לה לאמת לאמת ולאיזה טעם. וכיוצא למי פריך וכי בדעתה תלויה הדבר ומשני כל שרואין לקרותה לאמת:

ימי טומאתה וימי טהרה. פרש"י שבעה ימי נדות ושלשה ימי זיבה לך קלת דאתי דקרי לאחד עשר יום ימי טומאה ולקמן תנן בפרק בתרא טמאים (דף נח:) כל י"ח יום שהזקיק טהרה וקרא נמי קרי להו בלה עם נדתה וי"ח נגיס למר רבא שבעה עליה שלם טומאת יום ושל שבעה שלם טומאת ערב והא תנן (לעיל דף ג.) במה לומרו היה שעתה בדאפשר לה לזיבה שבעה ממאתה מעת לעת הויא כי דאתה בשלשה בסוף שלשים:

פיתתה והומירה. פרש"י כגון ג"ש ג"ש וג"ש ג"ש דוקא בשנין זה להא לקמן בפרק התאשה (דף סד.) פליגי בה רב ושמואל בדאתה בג"ו לאחד זה וי"ו לאחד זה מי קבעה וסת לדילוג ומיהו למאי דפרים התם דדוקא בדוחה לדילוג לאחד לאחד בדאתה סיום ואחד ס"ו יום ואחד י"ו ימים לא קבעה וסת לדילוג למאי דפרים:

קחזיא

"כל שקורין לה אמא *אמא ואינה בושה ר' זירא ור' שמואל בר רב יצחק חד אמר כל שאינה מקפדת וחד אמר כל שאינה בושה מאי בינייהו איכא בינייהו בושה ואינה מקפדת וכמה עונה אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה 'עונה בינונית שלשים יום ורבא אמר רב חסדא עשרים יום ולא פליגי מר קחשיב ימי טומאה וימי טהרה ומר לא חשיב ימי טומאה ת"ד "זקנה שעברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ולא (*מיבעיא) שכיונה אלא אפי' פיתתה (ואפילו) והותירה אפי' פיתתה ולא מבעיא כיונה אדרבה כי כיונה קבעה לה וסתה ודיה שעתה וכי תימא רבנן היא דפליגי עליה *דרבי דוסא דאמרי אשה שיש לה וסת מטמאה מעת לעת איפכא מבעי ליה ולימא ולא שפיתתה והותירה אלא אפי' כיונה "תני לא שפיתתה והותירה אלא אפי' כיונה ואיבעית אימא ה"ק ולא שכיונה אלא שפיתתה והותירה אבל כיונה קבעה לה וסת ודיה שעתה ומני רבי דוסא היא: ר"א אומר כל אשה שעברו עליה וכו': תניא אמר להם רבי אליעזר לחכמים מעשה בריבה אחת בהיתלו שהפסיקה שלש עונות ובא מעשה לפני חכמים ואמרו דיה שעתה אמרו לו אין שעת הדחק ראיה מאי שעת הדחק איכא דאמרי שני בצורת הוו איכא דאמרי טהרות אפיש לעבידא וחשו רבנן להפסד טהרות ת"ר *מעשה ועשה רבי כר' אליעזר לאחר שנזכר אמר *כדי הוא ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק מאי לאחר שנזכר אילימא לאחר שנזכר דאין חלכה כר' אליעזר אלא כרבנן בשעת הדחק היכי עביד כוותיה אלא דלא איתמר הילכתא לא כמר ולא כמר ומאי לאחר שנזכר לאחר שנזכר דלאו יחיד פליג עליה אלא רבים פליגי עליה אמר כרי הוא ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק ת"ר 'תנוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה פעם ראשונה דיה שעתה שלישית הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה 'וכשהגיע זמנה לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה אמר מר עברו עליה שלש עונות דיה שעתה הדר

ראשונה דיה שעתה שניה דיה שעתה שלישית הרי היא ככל הנשים. ומ"ג לגבי כמולת דמים כמתני' תנן [ז] במה ממרו דיין שעתן בראייה לסמוך עליה כמה מטמאה מעת לעת הני מילי בהגיע זמנה לראות [ח]דמים דמסיים מעיין בה ובמחלי דיעת עליה לראות לריכה שתמתין בחזקה גמורה ובמרי דיעת היא חזקה דהא מתמיין ביה כיון דכמולת [ז] הילכך בשתי לראות דיעת היא חזקה ובשלישית מטמאה מעת לעת ובהכי"ת לריכה להמתין כה כמה ג' ונוהו